

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Mgr. Lenky Krupičkové a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a Mgr. Lukáše Pišvejce v právní věci žalobce: **Y. K.**, zastoupen JUDr. Milanem Štembergem, advokátem se sídlem Cyrila Boudy 1444, Kladno, proti žalovanému: **Vrchní státní zastupitelství v Praze**, se sídlem náměstí Hrdinů 1300/11, Praha 4, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 26. 2. 2025, č. j. 18 A 23/2024-56,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá**.

II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3 340 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Štemberga, advokáta.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a rozsudek městského soudu

[1] Žalobce požádal žalovaného žádostí ze dne 8. 12. 2023, upřesněnou k výzvě žalovaného dne 5. 1. 2024, o sdělení informací týkajících se zpracování jeho osobních údajů, ke kterým došlo či dochází u Policie ČR a kterékoliv její organizační složky, a to od 8. 7. 2017 do dne podání žádosti, pokud se tak dělo či děje na základě souhlasu, svolení, pokynu či podnětu žalovaného, zejména údajů souvisejících s jeho sledováním. V žádosti odkázal na čl. 14 směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/680 ze dne 27. dubna 2016, o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů příslušnými orgány za účelem prevence, vyšetřování, odhalování či stíhání trestných

činů nebo výkonu trestů, o volném pohybu těchto údajů a o zrušení rámcového rozhodnutí Rady 2008/977/SVV (dále jen „směrnice 2016/680“), a na § 28 odst. 1 zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů (dále jen „ZOÚ“).

[2] Na tuto žádost reagoval žalovaný sdělením ze dne 15. 2. 2024, č. j. 9 SPR 162/2023-25 (dále jen „napadené rozhodnutí“), že podané žádosti v celém rozsahu nevyhovuje. Uvedl, že žádost je zaměřena na sdělení osobních údajů zpracovávaných v souvislosti se specifickými úkony trestního řízení. Spadá tak v celém rozsahu do kategorie údajů zpracovávaných za účelem předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Takto zaměřené žádosti zákon neumožňuje vyhovět. Tak je tomu bez ohledu na skutečnost, zda žalovaný osobní údaje žalobce zpracovává, zpracovával v minulosti či vůbec nezpracovával. Nelze ani konkretizovat právní důvod, pro který by měly být osobní údaje zpracovány.

[3] Žalobce podal proti rozhodnutí žalovaného správní žalobu, které Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví specifikovaným rozsudkem vyhověl, zrušil rozhodnutí žalovaného a věc mu vrátil k dalšímu řízení. Městský soud předeslal, že písemná informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům poskytnutá podle § 30 odst. 4 ZOÚ je v souladu s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 11. 2020, č. j. 4 Azs 246/2020-27, č. 4113/2021 Sb. NSS rozhodnutím podle § 65 odst. 1 s. ř. s., přičemž právní řád neupravuje řádné opravné prostředky ve smyslu § 5 s. ř. s. K věci samé pak konstatoval, že v obecné rovině má postup žalovaného oporu v právní úpravě, neboť za určitých okolností je legitimní neuvádět do odůvodnění správního rozhodnutí žádné podrobnosti, jež by ohrožovaly stanovené veřejné zájmy. Tento postup však představuje výjimku, kterou nelze uplatňovat paušálně. Nelze tedy říci, že osobní údaje zpracovávané orgány činnými v trestním řízení spadají automaticky pod důvody vymezené v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Spravující orgán by měl omezení informování posoudit na základě konkrétního a individuálního přezkumu každého případu. Jeho postup pak podléhá dozoru nebo soudnímu přezkumu ze strany správních soudů, které musí být schopny důvody pro neposkytnutí informací ověřit a aprobovat, a to na základě předloženého spisového materiálu, jehož vedení předpokládá § 28 odst. 4 ZOÚ. K tomu městský soud odkázal na rozsudek Soudního dvora Evropské unie (dále též „SDEU“) ze dne 16. 11. 2023, *Ligue des droits humains*, věc C-333/22 (dále též „rozsudek C-333/22“). Co se týče projednávané věci, žalobce požadoval informace týkající se možných úkonů trestního řízení či právní pomoci prováděných zpravidla utajeně. To z nich ovšem podle městského soudu ještě zvláštní kategorii nedělá. Jejich plošné nezpřístupnění proto nemůže obstát, a to ani s odkazem na neveřejnou povahu trestního řízení, obecnou povinnost mlčenlivosti státních zástupců či vlastní povahu Centrální evidence stíhaných osob (CESO). Městský soud uzavřel, že mu odůvodnění napadeného rozhodnutí ani obsah předloženého spisu prozatím neumožňují definitivně posoudit, zda žalovaný postupoval v souladu s právní úpravou (čl. 14 a 15 směrnice 2016/680 a § 28 ZOÚ), potažmo zda postupoval přiměřeným způsobem (první a druhý žalobní bod). Lze toliko konstatovat, že žalovaný uplatnil postup podle § 28 odst. 2 ZOÚ a čl. 15 odst. 3 směrnice. Tento postup musí být ovšem před soudem schopen obhájit, což se prozatím nestalo.

II. Obsah kasační stížnosti a vyjádření žalobce

[4] Žalovaný (dále jen „stěžovatel“) podal proti rozsudku městského soudu kasační stížnost z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“). Městskému soudu vytýká, že na základě zcela nepřiléhavé interpretace evropského práva, aplikace směrnice, která nemá přímý účinek, a bez zohlednění relevantní vnitrostátní právní úpravy nesprávně identifikoval, co je možno chápat jako „plošné“ omezení práv subjektu údajů. Podle stěžovatele jsou z obecného práva na přístup k osobním údajům legitimně vyloučeny právě údaje podle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ jako celek, a to již pro jejich povahu. Údaje související s trestní působností stěžovatele nelze zásadně poskytovat pro jejich kvalifikovanou povahu, aniž by musel stěžovatel zkoumat, zda a jak probíhalo jejich konkrétní zpracování. Ochrana těchto informací musí být zajištěna i omezením samotného nakládání s nimi na nezbytně nutnou míru, aby nehrozilo nepřímé vyzrazen například formou excesivního odůvodňování příslušných procesních postupů. Je proto zcela akceptovatelné, aby stěžovatel při vyřizování žádostí o přístup k údajům, které zjevně spadají pod § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, nemusel do spisu kromě vlastní posuzované žádosti zakládat žádné další podklady. Jednalo by se o bezúčelnou byrokratizaci. Soudní přezkum správními soudy je přirozeně omezen zvláštní povahou činnosti stěžovatele a trestního řízení (zejména zásadou neveřejnosti). Městský soud však ve své snaze o účinný soudní přezkum *de facto* dovodil, že by měl přezkoumávat trestněprávní aspekty činnosti orgánů činných v trestním řízení. Vyšel při tom z nesprávné interpretace rozsudku C-333/22, neboť v dané věci se nejednalo o plošné odmítání sdělení údajů. Stěžovatel k tomu poukázal na odlišnost principů správního a trestního práva, na absenci odborné a procesní výbavy správních soudů a právní nemožnost přístupu do databáze CESO pro potřeby výkonu správy státního zastupitelství, tedy správních řízení. Stěžovateli není vůbec zřejmé, jak by takový soudní přezkum vlastně měl a mohl v praxi probíhat. Postup městského soudu je proto podle něj vadný i z hlediska požadavků na jednoznačnou formulaci závazného právního názoru ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s., dle něhož má stěžovatel „především“ doplnit spisový materiál o „relevantní podklady“, na jejichž základě bude moci soud jeho postup „řádně přezkoumat“, aniž by ovšem městský soud tato zcela vágní vodítka konkretizoval. Není zřejmé, jaké podklady by měl stěžovatel do spisového materiálu založit, aby mohl městským soudem avizovaný „soudní přezkum“ proběhnout „řádně“. Soudní přezkum činnosti stěžovatele ve správním soudnictví by měl být vzhledem k jeho trestněprávní působnosti upraven jednoznačnými, podrobnými a logicky konzistentními pravidly, která by byla provázána i s pravidly relevantními pro obor trestního práva a která by nemohla být využívána (resp. zneužívána) k obcházení jednoznačných a ustálených pravidel trestního řízení. Pro výše uvedené navrhuje rozsudek městského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[5] Žalobce podal ke kasační stížnosti obsáhlé a těžko uchopitelné vyjádření, v němž Nejvyšší správní soud identifikoval následující reakci na kasační námitky. Stěžovatel dle žalobce nesprávně směšuje přímý účinek směrnic s eurokonformním výkladem vnitrostátního práva a vytváří falešnou dichotomii mezi trestním a správním právem v situaci jednotnosti právního řádu (tyto dva systémy se vzájemně doplňují a integrují). Rovněž pomíjí zásady nutnosti a proporcionality. Právní řád vylučuje plošnou výjimku z práv subjektů na informace. Omezení přístupu veřejnosti k určitým informacím samo o sobě neznamená omezení žalobce k informacím o něm. Překážkou nemůže být ani

mezinárodní spolupráce, jelikož stěžovatel je prvotním správcem výměny údajů. Svým přístupem se stěžovatel snaží vyloučit soudní kontrolu svého postupu, a tím i možnost nápravy chyb v trestním vyšetřování. Stěžovatel je povinen v situaci, kdy váží ochranu osobních údajů a veřejný zájem, provést test proporcionality. V každé jednotlivé kauze je nutné zjistit skutkový stav věci, který je základem pro individuální posouzení. Městský soud správně poukázal i na to, že s odstupem času slábne ochrana zájmů orgánů činných v trestním řízení. Stěžovatel zcela pominul test nejméně časově omezujících prostředků (k tomu srov. i § 88 odst. 8 zákona č. 141/1961 Sb., trestního řádu) a časové omezení důvěrnosti informace. Evropské právo dopadá i na orgány členských států, které jsou vázány zásadou loajality a měly by sledovat unijní zásady. Městský soud správně požadoval pouze zdokumentování odůvodnění rozhodnutí stěžovatele, což není zbytečná byrokracie, nýbrž zcela minimální požadavek k ochraně práv, který respektuje i bezpečnostní zájmy. Správní soudy nezasahují do pravomoci trestních soudů, naopak, zpracování osobních údajů spadá do správního soudnictví. Pro výše uvedené navrhl žalobce kasační stížnost zamítnout a požádal o přiznání nákladů řízení.

[6] Stěžovatel zaslal v reakci na vyjádření žalobce soudu podání označené jako doplnění kasační stížnosti. Předně v něm poukázal na zavádějící charakter řady tvrzení žalobce. Dále se ohradil vůči přezkumu postupů podle zákona č. 283/1993 Sb., o státním zastupitelství, správními soudy. Rozhodování o tom, zda by některým úkonem došlo k ohrožení plnění úkolů v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, je přitom výsostnou činností orgánů činných v trestním řízení. Poskytování dotčených informací patří proto mezi činnosti, které nelze dostatečně „individualizovat“. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 4. 2025, č. j. 21 As 29/2025-32. Dodal, že je třeba v tomto specifickém správním řízení aplikovat stěžejní zásady trestního práva. V případě nutnosti individualizace odpovědi se totiž žadatel může dovtípit, jaké informace o něm jsou zpracovány, což samo o sobě porušuje zájem chráněný v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Napadený rozsudek v zásadě převrátil procesní posloupnost účinného soudního přezkumu. Městský soud po žalovaném šalamounsky požaduje doplnění spisu o „*relevantní podklady, na základě nichž bude moci soud jeho postup řádně přezkoumat*“, aniž by ovšem současně alespoň nastínil základní zásady onoho „řádného přezkumu“ a jednoznačně se vyjádřil k relevantním a zároveň stěží přehlédnutelným trestněprávním otázkám. Stěžovatel proto trvá na tom, že rozsudek městského soudu je nepřezkoumatelný.

[7] K doplnění kasační stížnosti podal žalobce vyjádření označené jako replika. Zde poukázal na rozporná tvrzení stěžovatele, který na jednu stranu připouští soudní přezkum správní, na druhou stranu však dovozuje jeho praktickou nemožnost. Dále stěžovatel dle žalobce dovozuje nesprávné závěry z rozsudku č. j. 21 As 29/2025-32 a neopodstatněně kritizuje napadený rozsudek, neboť městský soud mu dal konkrétní pokyny k dalšímu postupu. Toto podání žalobce doplnil o popis jednání stěžovatele po zrušujícím rozsudku městského soudu a nepřiznání odkladného účinku kasační stížnosti. Má za to, že stěžovatel obchází závěry soudu a podkopává jeho přezkumnou pravomoc a požaduje adekvátní reakci kasačního soudu.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[9] Kasační stížnost **není důvodná**.

[10] Předmětem sporu je problematika (ne)poskytnutí osobních údajů dle § 28 odst. 2 ZOÚ. Městský soud správně konstatoval, že v souladu s judikaturou je třeba sdělení vydané stěžovatelem považovat z hlediska procesního režimu soudní ochrany za rozhodnutí podle § 65 odst. 1 s. ř. s. Jakkoliv se však samotný soudní přezkum odehrává podle § 65 a násl. s. ř. s., nic to nemění na tom, že informace o vyřízení žádosti o přístup k osobním údajům není výsledkem správního řízení a svojí povahou se stále jedná o úkon podle části čtvrté správního řádu. To pak je nutné při posouzení věci respektovat. Dílčí závěry městského soudu je proto třeba v tomto směru korigovat, respektive upřesnit.

[11] Dále je třeba zdůraznit, že úkolem Nejvyššího správního soudu (či jiného správního soudu) není poskytnout podrobný komplexní návod stěžovateli či dalším správním orgánům, jak obecně postupovat v agendě týkající se (ne)poskytnutí osobních údajů podle § 28 odst. 2 ZOÚ, nýbrž posoudit zákonnost konkrétního postupu stěžovatele v nyní posuzované věci a eventuálně mu vysvětlit, proč byl jeho dosavadní postup s ohledem na platnou právní úpravu vadný a co má dále činit, aby se již pochybení při svém dalším postupu nedopustil.

[12] Rozhodnou otázkou je tak v této věci především to, zda obstojí právní názor stěžovatele, který založil odmítnutí poskytnutí požadovaných informací žalobci již na závěru, že nelze obecně poskytovat tento typ informací pro jejich povahu, aniž by se zabýval konkrétními skutkovými aspekty věci. Právě tento právní názor městský soud neaproboval a stěžovateli vytkl, že jeho sdělení k žádosti žalobce není nijak individualizováno a ani dokumentace vedená podle § 28 odst. 4 ZOÚ (městský soud hovořil poněkud nepřesně o spisovém materiálu) neposkytuje dostatečný podklad, aby soud mohl posoudit, zda stěžovatel postupoval při vyřízení žádosti žalobce správně. V návaznosti na to soud stěžovatele zavázal, aby ve vztahu k žalobci doplnil odůvodnění sdělení, respektive – nelze-li skutečně uvádět konkrétnější údaje – doplnil podklady nutné pro navazující přezkumnou činnost soudu, tedy dokumentaci vedenou podle § 28 odst. 4 ZOÚ.

[13] Otázkou (ne)poskytnutí osobních údajů za obdobných okolností se Nejvyšší správní soud zabýval v nedávném rozsudku ze dne 23. 6. 2025, č. j. 1 As 45/2025-41 (ve věci téhož žalobce), kde předestřel obecná východiska, která jsou stěžejní i pro nyní projednávanou věc, neboť dávají odpověď na výše uvedenou rozhodnou otázku.

[14] Právní úprava této oblasti vychází z unijní směrnice 2016/680, ve vnitrostátním právu byla promítnuta do hlavy III ZOÚ. Ačkoli si zákon z legislativně technických důvodů pro vlastní potřeby vypůjčuje (prostřednictvím odkazu) i některé definice z nařízení GDPR (§ 24 odst. 2 ZOÚ), je v ostatním právní úprava obsažená v hlavě III zcela samostatná. S výjimkou některých definic se tedy nařízení GDPR na materii upravenou v hlavě III ZOÚ nepoužije.

[15] Podle čl. 14 směrnice 2016/680: *S výhradou článku 15 členské státy stanoví, že subjekt údajů má právo získat od správce potvrzení, zda osobní údaje, které se ho týkají, jsou či nejsou zpracovávány, a pokud je tomu tak, má právo získat přístup k těmto osobním údajům a k následujícím informacím:*
a) účely a právní základ zpracování;
b) kategorie dotčených osobních údajů;
c) příjemci nebo kategorie příjemců, kterým byly osobní údaje zpřístupněny, zejména příjemci ve třetích zemích nebo v mezinárodních organizacích;
d) pokud možno předpokládaná doba, po kterou budou osobní údaje uloženy, nebo není-li ji možné určit, kritéria použitá ke stanovení této doby;
e) existence práva požadovat od správce opravu nebo výmaz osobních údajů týkajících se subjektu údajů nebo omezení jejich zpracování;
f) právo podat stížnost u dozorového úřadu a kontaktní údaje tohoto úřadu;
g) sdělení osobních údajů, které jsou předmětem zpracování, a veškerých dostupných informací o jejich původu.

[16] Podle čl. 15 odst. 1 téže směrnice: *Členské státy mohou přijmout legislativní opatření, která přístup subjektů údajů k informacím úplně nebo částečně omezují v takovém rozsahu a na takovou dobu, jak je to v demokratické společnosti s náležitým přihlédnutím k základním právům a oprávněným zájmům dotčené fyzické osoby nutné a přiměřené, s cílem:*
a) zabránit maření úředních nebo právních šetření, vyšetřování nebo postupů;
b) zabránit nepříznivému ovlivňování prevence, odhalování, vyšetřování či stíhání trestných činů nebo výkonu trestů;
c) chránit veřejnou bezpečnost;
d) chránit národní bezpečnost;
e) chránit práva a svobody druhých.

[17] Čl. 15 odst. 2 následně stanoví, že *členské státy mohou přijmout legislativní opatření s cílem určit kategorie zpracování, na něž se mohou plně nebo částečně vztahovat výjimky podle odstavce 1.*

[18] Podle čl. 15 odst. 3 a 4: *V případech uvedených v odstavcích 1 a 2 členské státy zajistí, aby správce bez zbytečného odkladu písemně informoval subjekt údajů o jakémkoli odmítnutí nebo omezení přístupu a o důvodech tohoto odmítnutí nebo omezení. Tyto informace není třeba uvádět, pokud by jejich poskytnutí ohrožovalo některý z účelů podle odstavce 1. Členské státy stanoví, že správce informuje subjekty údajů o možnosti podat stížnost u dozorového úřadu nebo žádat soudní ochranu. Členské státy stanoví, že správce zdokumentuje věcné či právní důvody, na nichž se rozhodnutí zakládá. Tyto informace se zpřístupní dozorovým úřadům.*

[19] Podle § 28 odst. 1 ZOÚ: *Spravující orgán na žádost subjektu údajů sdělí, zda zpracovává osobní údaje vztahující se k jeho osobě. Jestliže takové údaje spravující orgán zpracovává, předá je subjektu údajů a sdělí mu informace o*
a) účelu zpracování osobních údajů,
b) právních předpisech, na základě kterých tyto údaje převážně zpracovává,
c) příjemcích, popřípadě kategoriích příjemců,
d) předpokládané době uchování nebo způsobu jejího určení,
e) právu požádat o opravu, omezení zpracování nebo výmaz osobních údajů a

f) zdroji těchto údajů.

[20] Podle odst. 2 téhož ustanovení: *Spravující orgán žádosti podle odstavce 1 nevyhoví, popřípadě vyhoví pouze částečně, pokud by vyhověním došlo k ohrožení*
a) plnění úkolu v oblasti předcházení, vyhledávání a odhalování trestné činnosti, stíhání trestných činů, výkonu trestů a ochranných opatření, zajišťování bezpečnosti České republiky nebo zajišťování veřejného pořádku a vnitřní bezpečnosti, včetně pátrání po osobách a věcech,
b) průběhu řízení o přestupku, kázeňském přestupku nebo jednání, které má znaky přestupku,
c) ochrany utajovaných informací, nebo
d) oprávněných zájmů třetí osoby.

[21] Podle odst. 3 a 4 téhož ustanovení: *Pokud by vyhověním žádosti nebo sdělením o nevyhovění žádosti, včetně odůvodnění, došlo k ohrožení podle odstavce 2, spravující orgán informuje subjekt údajů stejně jako ty žadatele, jejichž osobní údaje nezpracovává. Spravující orgán vede o důvodech pro postup podle odstavců 2 a 3 dokumentaci, kterou uchovává nejméně 3 roky.*

[22] Z citované právní úpravy je zjevné, že subjekt údajů má právo na informaci o údajích, které o něm příslušné orgány shromažďují a zpracovávají. Uvedené právo však není bezbřehé a zákon výslovně stanoví situace, za nichž spravující orgán žádosti o poskytnutí údajů nevyhoví, a dokonce, nastanou-li pro to zákonem stanovené předpoklady, může reagovat takovým způsobem, jako by údaje o žadateli nezpracovával, tzn. poskytne žadateli negativní odpověď, která však neodpovídá realitě (je nepravdivá). Jakkoliv je nepochybné, že uvedená právní úprava (nalézající předobraz v čl. 15 směrnice 2016/680) sleduje legitimní cíl, z pohledu následného soudního přezkumu zákonnosti postupu spravujícího orgánu přináší mnohé nesnáze. To tím spíše, že tento orgán obvykle nebude moci ani naznačit, zda využívá výjimky podle § 28 odst. 3 ZOÚ. Již samotná taková zmínka by totiž mohla zmařit účel sledovaný zákonem, neboť by z ní žadatel mohl dovodit, že spravující orgán zpracovává jeho osobní údaje v rozsahu, který mu nemůže sdělit (a tedy, že se o něj kupříkladu zajímají orgány činné v trestním řízení).

[23] V případě negativní odpovědi spravujícího orgánu na žádost podle § 28 ZOÚ (tj. tvrzení, že dotazovaný orgán údaje žadatele nezpracovává) tak mohou nastat v zásadě dvě situace. Spravující orgán údaje žadatele skutečně neshromažďuje, anebo je shromažďuje, ale má za to, že by vyhověním žádosti došlo k ohrožení zájmů uvedených v § 28 odst. 2 téhož zákona, pročež uplatňuje zákonem zakotvenou výjimku z poskytování informací a odpovídá zpravidla záměrně nepravdivě (či jiným způsobem, který neohrozí veřejný zájem). Žadatel však v každém případě disponuje toliko negativní odpovědí spravujícího orgánu a není s to zjistit, o kterou z uvedených variant se jedná. Žádný přínos by pro něj nemělo ani nahlédnutí do pomocné dokumentace vedené k žádosti, neboť ta zpravidla nebude žádné relevantní údaje obsahovat. Zákon sice v § 28 odst. 4 spravujícímu orgánu ukládá, aby o důvodech svého postupu vedl dokumentaci, ta by však nemohla být z pochopitelných důvodů žalobci zpřístupněna a v případné přístupné části dokumentace by o nich nebyla žádná zmínka. Právě tato (neveřejná, utajovaná) dokumentace podle § 28 odst. 4 ZOÚ pak slouží k případnému přezkumu soudnímu.

[24] Žadatel se tedy ze sdělení spravujícího orgánu ani z případně přístupné části dokumentace k žádosti nedozví nic o důvodech, které k nevyhovění žádosti vedly. Nutno dodat, že je přitom nerozhodné, zda se jedná o zcela negativní odpověď, či zda dotazovaný orgán zpracování určitých elementárních informací připustí. V každém případě si žadatel nemůže být jistý, že spravující orgán nezpracovává další informace, u nichž uplatňuje výjimku podle § 28 odst. 3 ZOÚ. Má-li přitom podezření, že odpověď spravujícího orgánu je nepravdivá či neúplná, nebo že pro uplatnění zákonné výjimky nejsou splněny podmínky, nemá s ohledem na panující informační vakuum žádnou možnost své tvrzení prokázat.

[25] Nejvyšší správní soud tak shrnuje, že v případě přezkumu sdělení, jímž spravující orgán na žádost podle § 28 odst. 1 ZOÚ žadatele informuje, že nezpracovává jeho osobní údaje, nastává poněkud nestandardní situace. Správní soudy se totiž dostávají do pozice, kdy přezkoumávají zákonnost úkonu, jenž je pro účely soudního přezkumu považován za rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s, jehož vydání však nepředchází správní řízení a obsahem samotného „rozhodnutí“ může teoreticky být pouze „výrok“ o neposkytnutí informací (či přesněji výrok, že dotazovaný subjekt žádné informace žadatele nezpracovává) bez jakéhokoliv odůvodnění, to vše za situace, kdy tato informace může být v souladu se zákonem nepravdivá. Soudnímu přezkumu pak podléhá přímo samotné „rozhodnutí“ o neposkytnutí informace, proti němuž, vzhledem k jeho povaze, není a ani nemůže být přípustný řádný opravný prostředek. Ve specifickém postavení se ocitá rovněž samotný žalobce, který je nucen tzv. „střílet naslepo“, neboť neví, zda žádné zpracovávané informace neexistují, nebo zda mu je pouze dotazovaný orgán odmítá poskytnout, popřípadě z jakého důvodu. Tato „procesní slepota“ chrání veřejný zájem a vyvažuje informační asymetrii, v níž jsou naopak orgány činné v trestním řízení tím, kdo neví, co všechno (trestněprávně relevantní) žadatel o informace spáchal či měl v úmyslu spáchat. Žadatel si tak na prvním místě musí být vědom, že když něco spáchal, můžou mít v souvislosti s tímto orgány činné v trestním řízení zpracované jeho údaje.

[26] Situaci tak lze v mnohém připodobnit přezkumu rozhodnutí, jejichž obsah závisí na obsahu utajovaných informací. U nich Nejvyšší správní soud dovodil, že „*účastník řízení nemůže efektivně namítat nezákonnost určitých zjištění, neví-li ani, co je jejich obsahem. V této specifické situaci to naopak musí být soud, který ‚supluje‘ aktivitu účastníka řízení a přezkoumá relevanci utajovaných informací ze všech hledisek, která se vzhledem k povaze věci jeví důležitými*“ (viz rozsudek ze dne 25. 11. 2011, č. j. 7 As 31/2011-101; z relevantní judikatury Ústavního soudu viz kupříkladu nálezy ze dne 28. 1. 2004, sp. zn. Pl. ÚS 41/02, či ze dne 6. 9. 2007, sp. zn. II. ÚS 377/04). Ve vztahu k informacím, které nejsou účastníku řízení zpřístupněny, tedy vychází kasační soud setrvale z premisy, že napadené rozhodnutí přezkoumávají soudy ve správním soudnictví i nad rámec žalobních bodů. V důsledku lpění na aplikaci § 75 odst. 2 s. ř. s. by totiž došlo k faktickému odepření soudní ochrany.

[27] Obdobným způsobem je dle přesvědčení Nejvyššího správního soudu nezbytné přistupovat i k nyní posuzované věci. Ta je přitom oproti jiným případům, v nichž správní orgán vychází z utajovaných informací, unikátní v tom, že spravující orgán nemůže ve svém sdělení žadateli uvést dokonce ani podstatu důvodů, které jej vedly k určité odpovědi (srov. rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022, č. j. 10 Azs 438/2021-47). Tím spíše zde musí platit, že je třeba nalézt rovnováhu mezi dvěma protichůdnými zájmy – zájmem na zajištění

spravedlivého procesu spočívajícím v řádném a plnohodnotném přezkoumání napadeného správního rozhodnutí a ochranou utajovaných informací, potažmo v posuzované věci zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Této rovnováhy však nelze dosáhnout jinak, než že na sebe soud převezme odpovědnost za kontrolu zákonnosti postupu spravujícího orgánu, aniž by kladl na žadatele o informace nepřiměřený, ne-li přímo nesplnitelný, požadavek spočívající v unesení důkazního břemene a břemene tvrzení. Jedině soud totiž může na základě dokumentace vedené spravujícím orgánem (tuto povinnost mu ukládá § 28 odst. 4 ZOÚ) ověřit zákonnost jeho postupu a odlišit mezi dvěma v úvahu přicházejícími variantami (aniž by pochopitelně žadateli sdělil, o kterou z nich se jedná) – tj. zda dotazovaný orgán skutečně osobní údaje žadatele nezpracovává, či zda je zpracovává, ale byly naplněny podmínky pro uplatnění výjimky podle § 28 odst. 3 ZOÚ.

[28] Nejvyšší správní soud vnímá důležitost ochrany stěžovatelem akcentovaného veřejného zájmu na účinném vyšetřování trestné činnosti. S tím může v odůvodněných případech souviset i odepření poskytnutí údajů, respektive využití výjimky dle § 28 odst. 3 ZOÚ. Pokud však ZOÚ (v rámci transpozice směrnice 2016/680) upravuje takto specifický postup, který výrazně omezuje právo na informace o zpracovávaných údajích, je třeba příslušnou právní úpravu vykládat restriktivně takovým způsobem, aby tím nedošlo k úplnému faktickému vyprázdnění uvedeného práva. To předně znamená, že k využití výjimky je třeba přistupovat zdrženlivě a aplikovat ji jen a pouze tehdy, je-li to toho času nezbytně nutné za účelem ochrany zájmů uvedených v § 28 odst. 2 ZOÚ. Nelze tak kupříkladu paušálně tvrdit, že by nikdy nebylo možné poskytovat informace o údajích shromažďovaných orgány činnými v trestním řízení, ale je vždy třeba vážit každý případ individuálně. Pokud však již spravující orgán přikročí k neposkytnutí informací, je v takovém případě nezbytné, aby důvody svého postupu náležitě zdokumentoval (viz § 28 odst. 4 ZOÚ) a tuto dokumentaci (byť nebude přístupná samotnému žadateli a ten o její existenci ani nebude vědět) poskytl v případě následného soudního přezkumu správnímu soudu za účelem ověření zákonnosti jeho postupu.

[29] Na rozdíl od stěžovatele pak Nejvyšší správní soud nachází oporu pro tyto úvahy shodně jako městský soud i ve stěžejním rozsudku C-333/22. Jakkoliv se SDEU v tomto rozhodnutí primárně zabýval výkladem čl. 17 směrnice 2016/680, který se týká otázky výkonu práv subjektů údajů prostřednictvím dozorového orgánu, závěry z něj vyplývající jsou v mnohém přenositelné i na věc, kterou nyní posuzuje Nejvyšší správní soud [srov. i rozsudek SDEU ze dne 26. 1. 2023, *Ministerstvo na vatrešnite raboti* (Registrace biometrických a genetických údajů policií), C-205/21, EU:C:2023:49, bod 87 a citovaná judikatura].

[30] SDEU v rozsudku C-333/22 vyzdvihl nutnost ověření existence legitimního účelu odepření informací a s tím související zajištění účinné soudní ochrany (čl. 47 Listina základních práv EU). V této souvislosti krom jiného konstatoval, že je na „*členských státech, aby v rámci své procesní autonomie přijaly opatření nezbytná k tomu, aby v souladu s čl. 53 odst. 1 této směrnice zajistily účinný soudní přezkum jak existence a opodstatněnosti důvodů, které odůvodňovaly omezení těchto informací, tak řádného výkonu úlohy dozorového úřadu spočívající v ověření zákonnosti zpracování. V tomto ohledu musí být pojem ‚účinná soudní ochrana' uvedený v posledně uvedeném ustanovení vykládán ve světle bodu 86 odůvodnění uvedené směrnice, podle kterého by soudy, u nichž je podána žaloba proti dozorovému úřadu*

‚měly vykonávat soudní pravomoc v plném rozsahu, která by měla zahrnovat pravomoc řešit všechny skutkové a právní otázky, které jsou pro jimi projednávaný spor relevantní‘.“ Současně SDEU zdůraznil povinnost členských států zajistit, aby měl „*příslušný soud k dispozici techniky a procesněprávní pravidla, které umožňují skloubit jednak legitimní úvahy týkající se cílů veřejného zájmu uvedených v čl. 13 odst. 3, čl. 15 odst. 3 a čl. 16 odst. 4 směrnice 2016/680, k nimž bylo přihlíženo vnitrostátními právními předpisy za účelem omezení informací poskytovaných subjektu údajů, a jednak nutnost poskytnout jednotlivcům v dostatečné míře možnost využít procesních práv, jako je právo být vyslechnut či zásada kontradiktornosti*.“ Aby bylo možné považovat soudní přezkum za účinný, musí pak členské státy „*stanovit pravidla umožňující příslušnému soudu seznámit se s veškerými odůvodněními i souvisejícími důkazy, na nichž tento úřad v tomto rámci založil ověření zákonnosti dotčeného zpracování údajů, jakož i závěry, které z něj vyvodil*.“

[31] Nejvyšší správní soud opakuje, že uvedené závěry se nezbytně musí uplatnit i v případě přímého soudního přezkumu sdělení spravujícího orgánu (to tím spíše, že ZOÚ nezakotvuje proti sdělení podle § 28 tohoto zákona řádný opravný prostředek). V praxi to tedy znamená, že správní soud nemůže při přezkumu sdělení spravujícího orgánu lpět na obecných zásadách platných ve správním soudnictví (přezkum pouze v rozsahu žalobních bodů, unesení břemene tvrzení a břemene důkazního ze strany žalobce apod.), ale musí do značné míry suplovat procesní aktivitu žalobce. Zákonnost postupu spravujícího orgánu posoudí ze všech hledisek na základě spravujícím orgánem vedené dokumentace ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ, kterou tento orgán soudu (na rozdíl od žalobce) může, či spíše je povinen poskytnout. Jakkoliv je uvedené řešení nesystémové a rozporné se základními principy, na nichž je vystavěno správní soudnictví, jedná se o jediný způsob, jakým jsou správní soudy za stávající právní úpravy schopny garantovat právo na účinnou soudní ochranu proti negativnímu rozhodnutí spravujícího orgánu, a tedy i dostát požadavkům vyplývajícím z evropského práva a citovaného rozsudku C-333/22. Svěřil-li zákonodárce přezkum postupu v uvedených věcech do působnosti správních soudů, nelze lpět na striktním dodržování zásad platných ve standardních věcech, pokud by v důsledku takového postupu došlo k popření samotného práva na účinný soudní přezkum, a tedy i na spravedlivý proces.

[32] Na žadatele o poskytnutí informace o zpracovávaných údajích ve smyslu § 28 ZOÚ proto nelze klást nesplnitelný požadavek, aby v řízení o žalobě proti rozhodnutí spravujícího orgánu předestřel argumenty, které jsou způsobilé zpochybnit správnost a pravdivost uvedeného rozhodnutí. Takto již z podstaty věci není schopen učinit, neboť mezi žadatelem a spravujícím orgánem panuje absolutní informační disproporce. Dostane-li se žadateli odpovědi, že spravující orgán jeho údaje nezpracovává, je to právě a jen tento orgán, který si je vědom toho, zda je jeho odpověď pravdivá, či zda využívá výjimky podle § 28 odst. 3 ZOÚ. Žadatel v tomto ohledu tápe, odpověď nenalezne ani v odůvodnění sdělení (které bude v lepším případě jen velmi obecné, v horším případě pak vůbec žádné), ani nemá možnost nahlédnout do dokumentace vedené spravujícím orgánem. Z tohoto důvodu je úkolem soudu, aby za žalobce ověřil, zda si spravující orgán počínal v souladu se zákonem. Aby tak nicméně mohl učinit, musí mít přístup ke všem podkladům, z nichž spravující orgán vycházel (tzn. do dokumentace vedené podle § 28 odst. 4 ZOÚ) a z nichž je patrné, zda byly údaje žadatele spravujícím orgánem zpracovávány, či nikoli, popřípadě v jaké souvislosti, či v čem jsou tyto údaje relevantní z pohledu chráněných zájmů,

o něž spravující orgán odepření či omezení informování opírá. Pokud by soud bez dalšího přijal ničím nepodložené tvrzení žalovaného, nemohl by dostát svému zákonnému poslání (ochrana veřejných subjektivních práv) a stal by se pouhým „rukojmím" spravujícího orgánu. Svojí autoritou by osvědčoval něco, co by neměl možnost jakkoliv ověřit; v konečném důsledku by se proto z rozhodování správního soudu stala pouhá iluze. V dané oblasti práva, v níž se zasahuje do základních práv, by došlo k vyloučení i nejzákladnějšího z práv, práva na soudní ochranu (spravedlivý proces). Tuto záruku v žádném případě nemůže poskytnout žalovaný, už jen z podstaty věci, že stojí na straně veřejné obžaloby či je správním orgánem, přičemž nikdo nemůže být soudcem ve vlastní věci.

[33] Je proto možné uzavřít, že poskytnutí údajů nelze paušálně odmítnout toliko s odkazem na možnou povahu informace (její formální zařazení). Pokud někdo žádá údaje o své osobě, které potenciálně spadají pod výjimku z poskytování dle ZOÚ, je spravující orgán povinen tuto žádost individuálně posoudit. Ostatně s tím souhlasí i sám stěžovatel ve své nepříliš koherentní kasační stížnosti. Na jednu stranu sice paušálně odmítá poskytnutí údajů, ale na stranu druhou, konkrétně na straně 9 kasační stížnosti, sám uvádí, že „*samozřejmě si lze hypoteticky představit žádost týkající se třeba i trestní působnosti žalovaného, ohledně níž by odůvodnění o nevyhovění bylo namístě konkrétněji individualizovat anebo jíž by dokonce bylo možné i vyhovět, např. pokud by se týkala údajů, které oficiálně zveřejnil sám žalovaný z toho důvodu, že již nemohou cokoli ovlivnit ani ohrozit*". Jinými slovy, stěžovatel popírá své vlastní východisko a připouští jakýsi *ad hoc* přístup. K tomu, zda tento přístup využije, je však logicky nutné individuálně posoudit každou žádost, aby mohl dospět k závěru, zda ony údaje ovlivní nebo ohrozí veřejný zájem (jak sám uvádí). V opačném případě by se stěžovatel dopouštěl libovůle (zacházel diametrálně odlišně se stejnými případy bez patřičného důvodu k tomuto postupu). Libovůli jistě nelze zahrnout pod stěžovatelem akcentované trestněprávní zásady, jejichž dodržení se opakovaně dovolává. Jediným možným je proto právě postup, v němž dojde k individuálnímu posouzení každé žádosti. Lze poznamenat, že stěžovatel může o údajích i klamat (fabulovat), převládne-li právě veřejný zájem na jejich „utajení". Stěžovatel, a obecně spravující orgány, tak má na výběr širokou paletu odpovědí. Od sdělení zcela konkrétních údajů, přes fabulace o nich (záměrné sdělení jen základních a zatajení dalších), až po úmyslné klamaní (kupříkladu prostou odpovědí, že žádnými údaji o žadateli nedisponuje a žádné neeviduje). Zákonnost tohoto postupu se pak bude zkoumat v soudním řízení správním, v němž si soudy jsou samozřejmě vědomy existence zásad trestního práva a nutnosti jejich dodržování napříč právním systémem (i ve správním soudnictví). Není proto důvodná obava stěžovatele, že by snad právě v rámci soudního řízení mohlo dojít ke zmaření cíle trestního řízení či porušení trestních zásad obecně.

[34] K dalším úvahám stěžovatele nutno poznamenat, že jak unijní, tak i z ní vyplývající česká právní úprava, nebyly zamýšleny jako prostředek, jakým by pachatelé trestné činnosti obdržely informace o tom, „co všechno se o nich ví", ale jako záruka, že jejich osobní údaje jsou zpracovávány zákonně. Směrnice stanoví alespoň minimální standard ochrany těchto údajů napříč EU. V rámci výjimek pak zakotvuje esenciální veřejné zájmy, které v konečném důsledku vedou k tomu, že o zpracování osobních údajů mohou zpracovatelé klamat, aby tyto zájmy ochránili.

[35] V projednávané věci stěžovatel odmítl vyhovět žádosti žalobce o poskytnutí informace o jím zpracovávaných osobních údajích s odkazem na § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ, přičemž na tuto výjimku poukázal toliko plošně. Úlohou správního soudu (byla-li podána žaloba, protože žadatel zpravidla má za to, že jeho údaje jsou zpracovány a nespadají do výjimky) je ověřit zákonnost postupu zpracovatele (zde stěžovatele), přičemž musí případně nutně dbát na zachování ochrany veřejných zájmů, pro které zpracovatel využil výjimku dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ.

[36] Úkolem městského soudu je tedy ověřit, zda stěžovatel skutečně žádné osobní údaje žalobce nezpracovává, či zda využívá uvedené výjimky, popřípadě zda jsou pro takový postup splněny zákonné předpoklady. V souzené věci však městský soud tento závěr nemohl učinit, neboť zcela postrádal jakoukoliv dokumentaci postupu stěžovatele ve vztahu k žalobcově žádosti. Stěžovatel totiž paušálně odmítl „řešit“ zpracování údajů, které svou povahou mohou spadat do výjimky dle § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ. Takový postup však naráží právě na nemožnost vyloučení soudního přezkumu. Správní soud nemůže vycházet pouze z jeho ničím nepodloženého tvrzení a bez dalšího uvěřit správnímu orgánu (byť se jedná i o orgán činným v trestním řízení). Aby sdělení správního orgánu obstálo v soudním přezkumu, musí důvody rozhodnutí nalézat oporu v doprovodné dokumentaci.

[37] Soud dále konstatuje, že aby bylo možné předejít zneužití institutu žádosti podle § 28 odst. 1 ZOÚ osobami z kriminálního prostředí (které by se tak mohly jednoduše dozvědět, že se orgány činné v trestním řízení zajímají o jejich aktivity), jeví se jako vhodné, aby spravující orgány reagovaly naprosto totožným způsobem v případě, že údaje žadatele nezpracovávají, jakož i v případě, že je zpracovávají, ale využívají zákonné výjimky (a to včetně založení dokumentace ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ nepřístupné žadateli, která by v případě využití výjimky obsahovala podklady či informace k důvodům neposkytnutí informací, v opačné situaci pak pouze stručné podklady prokazující, že spravující orgán osobní údaje neeviduje, např. výtisk z informačního systému svědčící o provedení lustrace s negativním výsledkem). Na základě této dokumentace pak může zákonnost postupu spravujícího orgánu posoudit dozorčí orgán a případně posléze i správní soud. Jen stěžovatel a případně správní soud tedy budou vědět, zda je žalobci nepřístupná dokumentace bezobsažná anebo naopak obsahuje inkriminující údaje, jejichž existenci nelze žadateli ani naznačovat tím, že dojde k jejímu předložení správnímu soudu. Byť se jedná o řešení, které není zcela ideální, neboť může vést k nárůstu soudních sporů v obdobných věcech, za současného stavu je nejspíše jediné možné. Bezesporu totiž nelze přistoupit na to, aby správní soud vycházel pouze z nepodloženého tvrzení žalovaného, že v dané věci se o využití zákonné výjimky (ne)jedná. Kasační soud pak v této souvislosti může stěžovatele ujistit, že správní soud neprovádí žádný dohled nad trestněprávními postupy stěžovatele. Z hlediska posouzení zákonnosti postupu stěžovatele postačí informace o jejich existenci ve vztahu k žadateli. K obavám stěžovatele z nedostatečné odborné a procesní výbavy soudů pak nutno dodat, že i správní soudy náleží do soudní soustavy, ve které se traduje stará maxima, že soud zná právo (*iura novit curia*).

[38] Nelze souhlasit ani s námitkou stěžovatele, že by snad městský soud nedostál své povinnosti přezkoumatelně o věci pojednat. Městský soud podal velmi vyčerpávající a podrobný výklad stěžejního unijního rámce a českého zákona, načež správně uzavřel, že bez předložení dokumentace o věci nemůže rozhodnout. Jeho závazný pokyn spočívající

v požadavku na doplnění „spisového materiálu“ o „relevantní podklady“ a závěr o vrácení věci „k dalšímu řízení“ je třeba chápat ve smyslu výše uvedeného. Stěžovatel tedy bude při svém dalším postupu nahlížet na věc tak, jako by dosud na žádost žalobce nereagoval, neboť nyní přezkoumávané sdělení ze dne 15. 2. 2024 se opírá o důvody, které v soudním přezkumu neobstály. Vydá tedy nové sdělení, přičemž při jeho vydání bude respektovat výše provedený výklad právní úpravy. To znamená, že žádost žalobce posoudí individuálně a shledá-li důvody pro nevyhovění [ať už proto, že žádné údaje žalobce nezpracovával a nezpracovává, nebo proto, že žalobci nelze poskytnout informaci o jím zpracovávaných údajích s ohledem na veřejný zájem definovaný v § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ], objasní svůj postup v dokumentaci ve smyslu § 28 odst. 4 ZOÚ, kam zařadí rovněž všechny podklady, z nichž při svém sdělení vycházel.

[39] Závěrem se sluší připomenout, že městský soud pracoval se zněním české právní úpravy, tudíž odpadá otázka aplikace přímého účinku směrnice (postačí nepřímý - eurokonformní výklad). V dané věci se nejednalo o mezeru v právu, naopak, účastníci i soud pracovali s konkrétním ustanovením ZOÚ. Akcentované zásady trestního práva pak zcela nic nemění na podstatě sporu, v níž jde o přezkum rozhodnutí ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s. V takové situaci je zapotřebí znát důvody pro vydání konkrétního rozhodnutí, které se v případě aplikace § 28 odst. 2 písm. a) ZOÚ podle dalších odstavců nacházejí v dokumentaci vedené „neveřejně“. Právě ona dokumentace tak fakticky nahrazuje důvody rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[40] Kasační stížnost stěžovatele není důvodná, proto ji Nejvyšší správní soud podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

[41] Stěžovatel neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Naopak, žalobce měl ve věci plný úspěch, proto má vůči stěžovateli právo na náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení před NSS. Žalobce byl zastoupen advokátem, náleží mu tedy náhrada nákladů spojených s tímto zastoupením. Pro určení její výše se použije v souladu s § 35 odst. 2 s. ř. s. vyhláška č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

[42] Podle § 9 odst. 5 ve spojení s § 7 bodem 5 advokátního tarifu činí sazba odměny za jeden úkon právní služby v této věci 4 620 Kč. Zástupce žalobce učinil v řízení o kasační stížnosti jeden úkon právní služby podle § 11 odst. 2 písm. a) ve spojení s § 11 odst. 3 advokátního tarifu (vyjádření k návrhu na přiznání odkladného účinku), za nějž náleží poloviční odměna, tj. 2 310 Kč. Za tento úkon mu náleží rovněž náhrada hotových výdajů ve výši 450 Kč (§ 13 odst. 4 advokátního tarifu) a částka odpovídající DPH 21 %. Celkem je tedy stěžovatel povinen žalobci uhradit na náhradě nákladů řízení částku 3 340 Kč, a to k rukám jeho zástupce JUDr. Milana Štemberga, ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

[43] Soud nepřehlédl, že žalobce podal ke kasační stížnosti a jejímu doplnění rovněž obsáhlá vyjádření. Při úvaze o přiznání náhrady nákladů za tato podání však nemohl

odhlédnout od toho, že vyjádření žalobce byla velmi těžce uchopitelná, neboť se z valné části míjela se smyslem vyjádření ke kasační stížnosti. Namísto věcných a konkrétních reakcí na kasační námitky žalobce (prostřednictvím svého zástupce) vystavěl vlastní, velmi obsáhlou, obecnou a z významné části zcela mimoběžnou argumentaci. Ta namísto, aby zefektivnila a urychlila řízení před soudem, vedla k jeho prodloužení, znepřehlednění postoje protistrany a nutnosti vyloučení řady argumentů, ať již pro jejich absolutní irelevanci pro věc (konkrétní kasační námitku) či prostě proto, že šlo o nepravdy. Žalobce kupříkladu ve vyjádření ke kasační stížnosti přímo cituje výňatky z rozhodnutí kasačního soudu (č. j. 6 As 227/2022-43, č. j. 1 As 78/2020-34, č. j. 9 As 264/2020-29, č. j. 9 As 264/2020-51, č. j. 5 As 340/2021-24, č. j. 6 As 65/2012-86, č. j. 6 As 65/2012-161, č. j. 5 As 85/2015-29, č. j. 5 As 85/2015-36) a Ústavního soudu (sp. zn. III. ÚS 3844/13, sp. zn. Pl. ÚS 8/02, sp. zn. IV. ÚS 1378/16, sp. zn. III. ÚS 30/16), které mají tvořit právní rámec pro analýzu kasační stížnosti a odkazuje se na ně v samotném textu vyjádření. Soud všechny tyto citace ověřil a došel k jednoznačnému závěru, že ani jedna z nich se v odkazovaných rozhodnutích nenachází. „Citovaná“ rozhodnutí sp. zn. 7 As 172/2019, sp. zn. 1 As 125/2019, sp. zn. 1 As 76/2020 a sp. zn. II. ÚS 1516/14 dokonce vůbec neexistují. Ať již daná vyjádření psal kdokoliv či cokoliv, soud tyto ve svém souhrnu nepovažoval pro danou věc za jakkoliv přínosné, a náklady na jejich vznik proto nemohl posoudit jako důvodně vynaložené.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. října 2025

Mgr. Lenka Krupičková
předsedkyně senátu